

JOONAS RÅMAN

etunimi.sukunimi@oulu.fi

Kirjoittaja on post doc -tutkija Oulun yliopiston Smart Communication -tutkimushankkeessa ja tarkastelee työssään opetustilanteita multimodaalista keskusteluanalyysiä hyödyntäen.

Kirjallisuus

- AUER, PETER 2009: Online-syntax. Thoughts on the temporality of spoken language. – *Language Sciences* 31 (1) s. 1–13.
- HALLIDAY, M. A. K. 1994: *An introduction to functional grammar*. 2. painos. New York, NY: Oxford University Press.
- HOPPER, PAUL 1987: Emergent grammar. – J. Aske, N. Beery, L. Michaelis & H. Filip (toim.), *Papers of the 13th Annual Meeting, Berkeley Linguistic Society* s. 139–157.
- 1988: Emergent grammar and the a priori grammar postulate. – Deborah Tannen (toim.), *Linguistics in context* s. 117–134. Norwood, NJ: Ablex.
- 2011: Emergent grammar and temporality in interactional linguistics. – Peter-Auer & Stefan Pfänder (toim.), *Constructions. Emerging and emergent* s. 22–44. Berlin & Boston: De Gruyter.
- KEEVALLIK, LEELO 2013: The interdependence of bodily demonstrations and clausal syntax. – *Research on Language and Social Interaction* 46 (1) s. 1–21.
- RÅMAN, JOONAS 2019: Budo demonstrations as shared accomplishments. The modalities of guiding in the joint teaching of physical skills. – *Journal of Pragmatics* 150 s. 17–38.
- SCHEGLOFF, EMANUEL 1996: Turn organization. One intersection of grammar and interaction. – Elinor Ochs, Emanuel Schegloff & Sandra Thompson (toim.), *Interaction and grammar* s. 52–134. Cambridge: Cambridge University Press.
- THOMPSON, SANDRA 2002: “Object complements” and conversation. Towards a realistic account. – *Studies in Language* 26 (1) s. 125–163.

Standardisoinnin tutkimus pluralismin paineessa

Wendy Ayres-Bennett & John Bellamy (toim.): *The Cambridge handbook of language standardization*. Cambridge Handbooks in Language and Linguistics. Cambridge: Cambridge University Press. 816 s. ISBN 9781108559249.

Kansalliskielten standardien muodostuminen ja muutos ovat olleet kielen-tutkijoiden mielenkiinnon kohteena vuosikymmeniä, ellei jopa vuosisatoja (suomen kielen osalta ks. esim. Kolehmainen 2014). Erityisesti 1990-luvulta alkaen vahvistuneen kielellisen diversiteetin ja vähemmistökielten tutkimuksen myötä kuva standardikielen olemuksesta ja merkityksestä osana kielisuunnitte-

lua on moninaistunut, ja 2010-luvulla on ilmestynyt useita kokoelmia ja käsikirjoja, jotka käsittelevät standardisointia juuri vähemmistökielten näkökulmasta (esim. Austin & Sallabank toim. 2011; Lane, Costa & De Korne toim. 2017; Hinton, Huss & Roche toim. 2018). Wendy Ayres-Bennettin ja John Bellamyn toimittama käsikirja *The Cambridge handbook of language standardization* yhdistää valtakielten ja vähemmistökielten näkökulmia ja pyrkii luomaan kattavan yleiskuvan standardikielten ja standardisoinnin uusimmasta tutkimuksesta kokoamalla yhteen hengästyttävän joukon tapaustutkimuksia ja historiallis-teoreettisia katsauksia.

Takakannessaan käsikirja lupaa tuoreita näkökulmia niin Euroopan kansalliskielten standardisointiin kuin vähemmistökielten sekä alkuperäiskansojen ja valtiottomien kansojen kielten tilanteeseen. Runsas puolet tapaustutkimuksista, joita enin osa kirjan luvuista edustaa, käsittelee länsimaisia konteksteja ja erityisesti eurooppalaisia valtakieliä. Mukana on myös näkökulmia Euroopan vähemmistökieliin, Itä-Aasian, Intian, Afrikan, arabimaailman ja Väli-Amerikan kielten standardeihin ja viittomakielten standardisointiin. Menetelmällisesti tekstit edustavat laajaa skaalaa historiakatsauksista korpuslingvistiikkaan ja kriittiseen diskurssianalysiin.

Käsikirja koostuu toimittajien laatimasta johdannosta ja 29 luvusta. Johdantoluvussa toimittajat kokoavat standardisointiin liittyviä keskeisiä käsitteitä ja esittelevät teoksen kannalta olennaisia teemoja. Johdannossa käsitellään muun muassa standardien luonnetta kielimuodon ja ideologian välimaastossa sekä standardisoinnin yhteyksiä kirjalliseen kieleen, kielen elinvoimaisuuteen ja statukseen sekä variaatioon ja monikielisyyteen. Käsikirjan luvut on jäsennetty viiteen osaan, jotka käsittelevät standardisointia koskevia teoreettisia malleja, standardikielimuotojen auktoriteettia ja legitimitteettiä, niiden roolia koulutuksessa ja kirjallisessa kulttuurissa, standardien suhdetta erilaisiin sosiaalisiin rajoihin sekä myöhäismoderneja näkökulmia standardisointiin. Tässä arvioissa noudatetaan pääosin teoksen käsitteilyjärjestystä.

Standardin olemusta tavoittelemassa

Ensimmäinen osa keskittyy tarkastelemaan standardisointia koskevia teoreettisia malleja. Osan avaava Ayres-Bennettin historiallinen katsaus 1950-luvulta nykypäivään taustoittaa ansiokkaasti standardisoinnin tutkimuksen ja käsitteistön kehitystä sekä ankkuroi kokoelman muut luvut osaksi tutkimusalan lähi-

historiaa. Gijsbert Ruttenin ja Rik Vostersin sekä Stephas Elspaßin tekstit ulottavat näkökulmansa kauemmas kielellisten standardien olemukseen ennen ja jälkeen eurooppalaisen nationalismin ja siihen linkittyvän standardikieli-ideologian synnyn. Käsitteily kattaa kehityksen nationalismia edeltäneestä tilanteesta 1950–1970-lukujen klassisiin teksteihin ja niissä esitettyjen keskeisten käsitteiden vakiintumiseen ja 1990-luvulla vahvistuneisiin uusiin näkökulmiin, joissa korostuvat pluralismi ja kielelliset oikeudet sekä ideologioiden ja toimijuuden rooli standardisoinnissa. Euroopan valtakielten osalta Rutten ja Vosters kuvaavat, kuinka normien muodostuminen muuttui nationalismin myötä yhteiskuntaluokkien sisäisestä ilmiöstä ylhäältä alas suuntautuvaksi prosessiksi. Elspaß taas käsittelee standardien legitimitteettiä tavallisten kielenkäyttäjien toiminnasta nousevana ja standardeja potentiaalisesti kaikkien kielenpuhujien, ei pelkästään eliitin muodostamina kielimuotoina.

Ayres-Bennett käsittelee ensimmäisen osan aloittavassa katsauksessaan myös 2000-luvulla standardisoinnin tutkimuksen länsikeskeisyyteen kohdistunutta kritiikkiä. Länsikeskeisyyttä haastetaan myös muissa ensimmäisen osan teksteissä: Katsaukset hindin standardeihin Intiassa (Anvita Abbi) ja afrikkalaisten kielten standardisointiin (Friederike Lüpke) osoittavat perinteisen käsityksen yhdenmukaisesta standardikielimuodosta olevan soveltumaton useisiin monikielisiin konteksteihin. Minlang Zhou puolestaan käsittelee standardisoinnin, nationalismin ja kansallisvaltion suhdetta vähemmistökielten näkökulmasta.

Standardien poliittisuus ja toimijoiden legitimitteetti

Kokoelman toinen osa käsittelee standardien legitimitteettiä niin virallisten auktoriteettien kuin kielenpuhujien näkö-

kulmasta. Douglas A. Kibbee analysoi standardikielimuotojen roolia syrjivissä käytänteissä Ranskan ja Yhdysvaltojen kielipolitiikassa, ja Darren Paffey puolestaan käsittelee espanjankielisen maailman kieliakatemioiden kehitystä valtiollisina normien muovaajina. Kirjallisuuden roolia kielen normien muodostumisessa käsitellään kolmessa luvussa: Nicola McLelland esittelee tekstissään viitekehysten, joka on tarkoitettu kodi-fioinnissa keskeisten tekstien, kuten kielioppien ja sanakirjojen, genretyypillisten piirteiden ja historiallisen kehityksen tarkasteluun. McLelland myös argumentoi, että näiden auktoritatiivisten tekstien vaikutus todellisen kielenkäytön normeihin on rajallinen, ja sen sijaan niiden vaikutusvalta piilee standardikielen idean legitimoinnissa. Ian Brookes, Mary O'Neill ja Merryn Davies-Deacon puolestaan esittelevät Collins-sanakirjojen ratkaisuja englannin ja iirin variaation kuvaukseen, ja Nicoletta Maraschino ja Tina Matarrese kuvaavat kaunokirjallisuuden merkittävää roolia italian standardien kehityksessä.

Vastapainona virallisille kieliauktoriteeteille Michael Hornsby ja Noel Ó Murchadha käsittelevät uuspuhujien (*new speaker*, termistä *uuspuhuja* ks. Pasanen 2015: 158–159) roolia konservatiivisten ja uudistusmielisten diskurssien välissä. Bretonin ja iirin tapaustutkimusten avulla he osoittavat, mikä merkitys standardilla on uuspuhujien kielenoppimisessa, mutta käsittelevät myös uuspuhujien roolia standardin hyväksynnässä. Kreolikielten standardisointia esittelevä Bettina Migge taas korostaa paikallisten kieli-ideologioiden huomiointia standardikielen luomisessa ja pluralististen standardien välttämättömyyttä.

Standardin rooli kirjallistamisessa ja koulutuksessa

Kolmannen osan luvut jatkavat standardisointiin liittyvän vallan ja toimijuuden tee-

moista kirjallisen kulttuurin ja koulutuksen konteksteissa. Lynn Drapeau käsittelee standardisoinnin roolia marginalisoitujen kielten kirjallistamisessa (*literacy development*, termistä *kirjallistaa* ks. esim. Ruppel toim. 2009). Hän kuvaa standardisointia kaksiteräisenä miekkana, joka voi luoda kieliyhteisöön purismia ja kieltä koskevia erimielisyyksiä. Tony Trinick ja Stephen May taas tarkastelevat maorin matemaattisen sanaston kehittämisen näkökulmasta niitä seurauksia, joita vieraiden kulttuuristen käsitteiden tuonti osana kielen modernisointia voi synnyttää.

Osan kolme viimeistä lukua käsittelevät variaation ja monikielisyyden tukemista koulutuksessa. Alexandra Jaffe kuvaa korsikan polynomista standardia, joka mahdollistaa puhutun kielen variaation legitimoinnin kirjoituksessa mutta on ristiriidassa valtakielen mallien kanssa. Tämän vuoksi standardi sopii huonosti koulutusjärjestelmään, joka on rakentunut yksiselitteisten normien opettamiselle. Robert Train ja Claire Kramsch tarkastelevat kriittisesti kaksikielisen koulutuksen tilaa Kaliforniassa, jossa yksikielisten lähtökohdista suunniteltu koulutus voi syrjiä latinoita ja afroamerikkalaisia ja mitätöidä heidän kielellisiä kompetenssejaan. Anthony John Kunnan ja Nick Saville puolestaan analysoivat kielenopetuksen kehittämistä monikielistä todellisuutta paremmin huomioivaksi ja tähän liittyviä haasteita muun muassa oppimistulosten arvioinnin näkökulmasta.

Rajankäyntiä

Kokoelman neljäs osa kokoaa yhteen näkökulmia kielellisten, etnisten ja hallinnollisten rajojen välisiin suhteisiin. Valtionrajojen merkitystä käsittelevät Raymond Hickeyn, Serhii Vakulenkon ja Patrick Heinrichin kirjoittamat luvut. Hickey tarkastelee englannin ja espanjan ylikansallisia standardeja, Vakulenko puolestaan kuvaa muuttuvien valtionrajojen ja

vaihtuvien kulttuuristen keskusten vaikutusta ukrainan standardisointiin. Heinrich taas osoittaa kiinan, japanin, korean ja vietnamin modernisointia tarkastelemalla, että kirjoitusjärjestelmällä voi olla merkittävä rooli kulttuurialueen yhdistämisessä ja kielisuunnittelun ratkaisujen leviämässä yli valtionrajojen.

Josep Maria Nadal ja Francesc Feliu jäsentävät katalaanin standardin suhdetta murteisiin hierarkkisena keskustaperiferasuhteena, jossa etäisyys keskustasta määrittää kieliasenteita ja murteiden tasaantumista. Sergio Romero puolestaan osoittaa kolmen mayakielen tilanteen kautta, kuinka poliittiset ja identiteettiin liittyvät kysymykset nousevat keskinäistä ymmärrettävyyttä ja etnisiä rajoja keskeisempään rooliin määriteltäessä, mille kielimuodoille halutaan luoda yhteisiä standardeja ja mitkä taas halutaan erottaa toisistaan standardisoinnin keinoin.

Osan päättää Yaron Matrasin kuvaus romanikielen standardisoinnista esimerkkinä valtiottoman kielen moninapaisesta kielisuunnittelusta. Romanikielen kohdalla standardisointi näyttää ennen kaikkea yhteisöä voimaannuttavana toimintana, jossa jaetun kielimuodon sijaan luodaan pikemminkin jaettua romani-identiteettiä.

Myöhäismoderneja näkökulmia

Kokoelman viidennessä ja viimeisessä osassa luodaan katse nykyhetken ja tulevaan. Keskeisenä kysymyksenä on, mikä on standardikielten rooli 2000-luvulla, jota leimaavat globalisaation ja digitalisaation tuomat muutokset sekä perinteisten kieliaktoriteettien heikentyminen ja kielisuunnittelun ja kielen normien demokratisoituminen. Standardien muutosta Norjan ja Tanskan konteksteissa käsittelevä Tore Kristensen erottaa standardikieli-ideologian katoamisen (*destandardisation*) ja uudelleenstandardisoinnin (*restandardisation*) toisistaan.

Ensimmäisessä konsensus standardikielimuodon tarpeesta katoaa, kun taas jälkimmäisessä standardikielimuoto nähdään edelleen tarpeellisenä, mutta käsitteet siitä, millainen kieli on hyvää, muuttuvat, ja vanhan standardin rinnalle voi nousta uusia standardeja.

John Bellamy analysoi luxemburgin tilanteen pohjalta uusien teknologioiden tuomaa muutosta standardikielen rooliin. Hän käsittelee internetiä ja sosiaalista mediaa tilana, jossa puhutun ja kirjoitetun kielen normit sekoittuvat uudella tavalla yksityisen ja julkisen rajan hämärtyessä. Jää kuitenkin lukijan harkintaan, missä määrin kyse on varsinaisesti uudesta ilmiöstä; esimerkiksi samassa teoksessa Elspañ esittää, että yksityishenkilöiden kirjeenvaihto, päiväkirjat ja vastaavat epäviralliset tekstit ovat kautta aikojen sisältäneet puhekielenomaisia muotoja.

Catherine Miller ja Jacopo Falchetta tutkivat arabimaailman urbaaneissa ympäristöissä kehittyvien uusien kielimuotojen roolia standardikielen haastajana. He päätyvät kuitenkin toteamaan, etteivät uudet puh kielet ole syrjäyttämässä standardiarabian roolia perinteisissä kulttuurisissa ja virallisissa yhteyksissä, vaan eri kielimuodoilla on omat käyttöalansa. Ó Murchadha puolestaan käsittelee iirin tilannetta ja vahvistaa niitä aiempien kirjoittajien esittämiä huomiota, joiden mukaan variaation sisällyttäminen standardiin on usein linjassa kielivähemmistöjen arvojen kanssa. Samalla hän kuitenkin huomauttaa, että valtakielten standardien yhdenmukaisuuden malli tekee usein neuvottelun standardeista vaikeaksi.

Olen naisen ja tähän asti täysin puuttuneen viittomakielten näkökulman käsikirjaan tuo sen viimeinen luku, jossa Ronice Müller de Quadros ja Christian Rathmann peräänkuuluttavat viittomakielisten itsemääräämisoikeutta omien kieltensä kielisuunnittelussa ja esittävät niin ikään yhteisön huolen kielen variaation katoamisesta.

Rehellinen heijastus tutkimuksen kentästä

Kokoelman osat muodostuvat toisiaan täydentävistä puheenvuoroista, jotka keskustelevat keskenään läpi teoksen. Näin käsikirja muodostaa moniäänisen kuvan standardisoinnin tutkimuksen kentästä vahvuuksineen ja heikkouksineen. Moniäänisyyttä tukee ratkaisu, jossa teematisesti jaoteltuihin osiin on sisällytetty niin valtakielten kuin vähemmistökielten näkökulmia. Pluralismi on läsnä myös käsikirjan luvuissa toistuvana johtopäätöksenä siitä, että monissa vähemmistökonteksteissa kielenkäytön normit vaikuttaisivat edellyttävän kielen variaatiota legitimoivia ja suojelevia pluralistisia standardisoinnin malleja. Käsikirja tarjoaa paitsi tapausesimerkkejä myös käsitteistöä tällaisten yhdenmukaisen standardin mallista poikkeavien tilanteiden kuvaukseen. Keskeisinä tutkimusaukkoina esitetään niin pluralististen standardisointimallien teoretisointi kuin standardien vertaileva tutkimus.

Huolimatta osin onnistuneista pyrkimyksistä moniäänisyyteen käsikirjassa on selvästi nähtävissä tutkimuskentän länsikeskeisyys. Vinouma näkyy paitsi tapaus-tutkimuksissa tarkastelluissa kielissä myös teoksen kirjoittajajoukossa – kokoelman 39 kirjoittajasta lähes kaikki ovat länsimaalaisia. Tämä on huomionarvoinen seikka erityisesti siksi, että toimijuus ja valta standardisoinnissa ovat teosta läpileikkaavia teemoja. Toisaalta jo ensimmäisessä luvussa Ayres-Bennett summaa nykyteoretisoinnin keskeisenä heikkoutena sen, että eurooppalaisten kielten pohjalta muodostetut mallit eivät sovellu kovin hyvin valtaosaan maailman kielistä.

Kriittisyys ei kuitenkaan ole yhtä vahvasti läsnä käsikirjan kaikissa luvuissa; monin paikoin esitetään yksittäisten eurooppalaisten kielialueiden empiirisen tutkimuksen pohjalta johtopäätöksiä standardisoinnista yleisemmin. Toisaalta

länsimaisten valtakielten painotusta voidaan pitää osin perusteltunakin. Ensiksikin tutkimusalan tilaa esittelevässä teoksessa alan historia ja nykytila on luonnollista esittää vinoumia peittelemättä. Toiseksi standardikielten tutkimusta voitaneen pitää erityisen keskeisenä länsimaaisissa konteksteissa, jotka voidaan katsoa standardikieli-ideologioiden syntysijaksi ja näin ollen niiden voimakkaasti muovaamiksi. Lisäksi standardisoinnista on viime vuosina julkaistu useampia kriittisiä ja vähemmistökieliin keskittyviä koelmateoksia (ks. esim. Lane ym. toim. 2017; Weth & Juffermans toim. 2018).

Myös teoksessa käytetty aiempi tutkimuskirjallisuus on pääosin länsimaista, mikä asemoi teoksen osaksi juuri länsimaisen standardisointikirjallisuuden jatkumoa. Läpi teoksen toistuvat viittaukset tiettyihin keskeisiin lähteisiin ja käsitteisiin osoittavat niiden vakiintuneisuuden standardisoinnin tutkimuksessa. Kirjoittajat kuitenkin myös käyttävät ydinkäsitteitä hyvin erilaisissa merkityksissä. *Standardilla* viitataan laajimmillaan kaikkiin sosiaalisen normin asemassa oleviin kielimuotoihin ja kapeimmillaan jokseenkin perinteisen määritelmän mukaiseen yhdenmukaiseen kielimuotoon, joka on kieliyhteisölle jaettu, kirjoittamiseen käytetty ja normitettu prestiisivarieteetti (esim. Auer 2011). Näin myös *standardisoinnilla* voidaan tarkoittaa eri kirjoittajien teksteissä hyvin rajatun kielimuodon kehittämistä mutta laajimmillaan myös liki kaikkea kielen muutosta, jossa kielenkäyttö yhdenmukaistuu (arvosteltavassa teoksessa esim. Kibbee ja Nadal & Feliu) tai standardina toimivissa kielimuodoissa tai niitä koskevilla asenteilla tapahtuu muutoksia (teoksessa Kristensen).

Käsitteiden moninainen käyttö osoittaa implisiittisesti standardisoinnin tutkimusta leimaavan haasteen: näin olennaisesti toisistaan eroavat ymmärrykset tutkimuksen kohteena olevasta ilmiöstä hajauttavat tutkimuskenttää, ja odotuk-

set standardisoinnin mallintamiselle uhkaavat paisua kaiken kattaviksi teorioiksi ihmiskielen muutoksesta. Käsikirja lähestyy aihetta esittelemällä tutkimuksen kirjoja, mutta ei suoranaisesti ota kantaa siihen, missä mielessä standardisoinnin alla on mielekästä puhua näin moninaisista ilmiöistä.

Lopuksi

Kokonaisuutena *The Cambridge handbook of language standardization* on varsin monipuolinen katsaus standardisointiin liittyviin kysymyksiin. Huolimatta siitä, että käsikirja väistämättä tarjoaa vain väläyksiä yksittäisistä kielistä ja kieli-alueista, se onnistuu esittelemään standardisoinnin tutkimuksen nykysteemoja kattavasti ja osoittaa myös alan haasteita ja tutkimusaukkoja. Erityisesti johdantoluku ja Ayres-Bennettin esitys standardisoinnin tutkimuksen historiallisesta kehityksestä tarjoavat välineitä paitsi tämän käsikirjan lukujen myös laajemmin standardisoinnin tutkimuksen tulkintaan ja kehystämiseen. Vaikka ydinkäsitteet määritellään myös myöhemmissä luvuissa, käsikirjan alkuluvut auttavat olennaisesti kontekstualisoimaan kirjoittajien edustamia erilaisia lähestymistapoja standardisointiin, ja erityisesti aiheeseen vasta tutustuvan lukijan kannattaakin tarttua näihin ensimmäisenä. Tässä mielessä onnistunut toimitustyö tekee kokonaisuudesta enemmän kuin osiensa summan.

Moniäänisyydessään käsikirja tarjoaa yhtä hyvin fennistiikalle kuin muillekin kielikohtaisille tutkimustraditioille peilauspinnan laajemmasta kansainvälisestä tutkimuskentästä. Yleiskielitieteellisestä näkökulmasta tekstien pluralistisuus osoittaa standardisointia koskevan teoretisoinnin aukot ja kutsuu tarkastelemaan, miten standardisointia lähestytään erilaisissa kulttuurisissa ja kielipoliittisissa konteksteissa ja mitä tämä vertailu kertoo standardisoinnista ilmiönä.

JENNA SORJONEN
etunimi.sukunimi@helsinki.fi

Kirjoittaja on väitöskirjatutkija
Helsingin yliopistossa.

Lähteet

- AUER, PETER 2011: Dialect vs. standard. A typology of scenarios in Europe. – Bernd Kortmann & Johan van der Auwera (toim.), *The languages and linguistics of Europe*. Berlin Boston: De Gruyter Mouton.
- AUSTIN, PETER K. – SALLABANK, JULIA (toim.) 2011: *The Cambridge handbook of endangered languages*. Cambridge: Cambridge University Press.
- HINTON, LEANNE – HUSS, LEENA MARJATTA – ROCHE, GERALD (toim.) 2018: *The Routledge handbook of language revitalization*. New York: Routledge.
- LANE, PIA – COSTA, JAMES – DE KORNE, HALEY (toim.) 2017: *Standardizing minority languages. Competing ideologies of authority and authenticity in the global periphery*. New York: Routledge.
- KOLEHMAINEN, TARU 2014: *Kielenhuollon juurilla. Suomen kielen ohjailun historiaa*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- PASANEN, ANNIKA 2015: *Kuávsui já peeivičuová. 'Sarastus ja päivänvalo' Inarinsaamen kielen revitalisaatio*. Uralica Helsingensia 9. Suomalais-ugrilainen seura ja Helsingin yliopisto.
- RUPPEL, KLAAS (toim.) 2009: *Omin sanoin. Kirjoituksia vähemmistökielten kirjallistumisesta*. Helsinki: Kotimaisten kielten tutkimuskeskus.
- WETH, CONSTANZE – JUFFERMANS, KASPER (toim.) 2018: *The tyranny of writing. Ideologies of the written word*. London: Bloomsbury Academic.